

De Poemp

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT HEEMKRING DAVIDSFONDS NIJLEN

NUMMER 108 □ VOORJAAR 2022 □ P309458 □ AK 2560 NIJLEN1

De bemmekes

*Het hoge kruid schoot hier graag op.
Drassig was het daar en zompig,
met hoge witte bloemenschermen,
van konijnewittebrood en fluitekruid,
heel geurig en bedwelmend,
zacht zoemend,
vol heel veel wilde bijen,
en witte pepels, nectar zoekend.
Schichtig schoten sprinkhanen schuw weg,
haast onvindbaar in 't hoog gewas,*

*en kleine kikkertjes die,
met grote sprongen,
zich vluchtend weg,
in 't weelderig gras verdrongen.
En toen mocht ik de vava zijn hand loslaten,
en vorsjes pakken,
en pepels vangen, mocht,
terwijl de moemoe,
koningin der weiden zocht...*

Emmanuel Verreydt

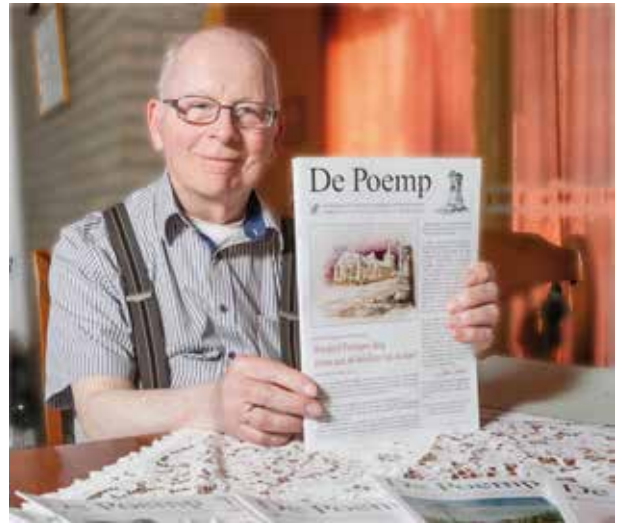
Lieve lezeres,
Beste lezer,

Dit is het laatste nummer van uw geliefde Poemp. Het heeft mij bijzonder veel inspanning gekost om samen met circa 1000 lezers afscheid te nemen. Onze pogingen om de redactie te verjongen vinden weinig succes. Het Davidfonds Nijlen blijft voorlopig voortbestaan. We zullen zien wat de komende tijden ons brengen. Misschien zal er toch een nieuwe redactiegroep of werkgroep ontstaan. Poemp 108 is het einde van een tijdschrift dat telkens weer het beste heemkundige nieuws van onze gemeente bracht. Wat mezelf betreft, is het duidelijk dat ik afscheid moet nemen. Hoewel de passie blijft, ben ik te ziek om verder te doen.

Het ga jullie allen goed.
En hopelijk, tot ziens.

Walter Caethoven,

Voorzitter Davidsfonds - Heemkring gedurende 108 nummers.

Liefste opa, vava, papa,

We weten altijd waar we je moeten vinden... achter de computer. Je eigen plekje, samen met je familie, want overal hangen foto's van ons. De belangrijkste kamer in huis, opa zijn bureel. Elke keer we toekwamen, zagen we je meteen al zitten door het raam. Eerst met je trouwe hond Tobias aan je voeten en later Fonske. Altijd liefdevol werkend aan De Poemp.

Je hebt ons en zoveel anderen jarenlang ondergedompeld in de Vlaamse cultuur en geschiedenis. Elke keer pronkten je prachtige foto's van Nijlen in Het Weer. We waren zo trots om telkens je foto te vinden: 'Ja, daar, Walter Caethoven!'. Je politieke aanwezigheid in Nijlen mag natuurlijk ook niet vergeten worden. Van alle markten ben je thuis. Je hebt zoveel voor Nijlen gedaan en daar zijn we je allemaal enorm dankbaar voor. Toch is er van al deze zaken maar één dat altijd op de eerste plaats komt: je familie. Opa, vava, papa, je bent goud waard.

*Lisa Van Gansen,
kleindochter van Walter Caethoven*

*Ik dank van harte alle 'poempisten' die mij van Poemp
1 tot Poemp 108 hebben bijgestaan bij het schrijven
van het tijdschrift de Poemp.*

Walter Caethoven

Deschoolmeester

Grenzeloze vriendschap, meer dan 80 jaar !!!

De oorlog stond als het ware voor de deur, ook bij boer Gust Keirsmackers. Zijn echtgenote Philomena Engelen was toen net overleden.

Hun boerderij staat er nog steeds, een steenworp verwijderd van het Kesselse Binnenbos!

Gust bleef alleen achter met zijn vier kinderen : Louisa, Sus, Robert en Maria. Hun oudste dochter Louisa was dan al wel gehuwd met Jos Vettters (Berlaar). Ze woonden ook op de boerderij. Voor Louisa was het een hele opgave te zorgen voor haar ouders, broers, zus en haar inwonende echtgenoot.

In 1939 algemene mobilisatie. Ook bij boer Keirsmackers werden vier soldaten ingekwartierd. Geen probleem, hun boerderij was groot genoeg. Met een ruime hooizolder, was er voldoende slaapgelegenheid.

Vanzelfsprekend was het hele gezin nieuwsgierig "Van waar komen jullie?", "Wij drie van Oost-Vlaanderen." "en Jij?" "ik...ik kom uit Frankrijk!" Een goeie 600 km van Kessel, toch wat ongelooflijk.

Soldaat uit Frankrijk in 't Belgisch leger

"Het zit zo, ik ben een echte Vlaamse soldaat, mijn familienaam is Deschoolmeester. Mijn familie is onlangs verhuisd naar Frankrijk om er te gaan boeren in een piepklein dorpje, Montigny au Percy, amper 1066 zielen (dep. Loire). Een prachtige streek maar veel belangrijker, uitstekende landbouwgrond."

En hier, bij boer Keirsmackers, begint het verhaal van een jarenlange, grenzeloze vriendschap die nog steeds voortduurt. Nu al meer dan tachtig jaar, dus al enkele generaties lang. Het klikte meteen met onze soldaat uit Frankrijk, hij sprak immers Vlaams en was daarenboven van boerenafkomst! Wat wil je nog meer?

Adressen werden uitgewisseld; meestal blijft het daarbij, maar niet bij de families Keirsmackers en Deschoolmeester.

Gust en Maria Vettters

Zo stuurde de nog inwonende schoonzoon Jos Vettters in zijn beste Frans brieven naar hun Franse vrienden en deze werden verbeterd terug gestuurd! Toen was kennis van Frans immers nog noodzakelijk in België. Mede dankzij Deschoolmeester werd Jos zelfs treinconducteur.

Bezoeken en verdere kennismaking

Achterkleinzoon Gust Vettters reed als 15-jarige samen met Frans Faes (16 jaar) met de fiets naar Montigny au Percy, 630 km ver! Eerste overnachting in Cambrai, op zolder geslapen en daarna geslapen in Parijs : vlooien en nog eens vlooien. In Montigny au Percy een hartelijk ontvangst gekregen. Terug in 2 dagen; ergens blijven slapen in een bushokje en dan naar huis. Een prettig weerzien van de families.

En Maria Vettters, nu ook al 75 jaar, de jongste kleindochter van wijlen boer August Keirsmackers, bracht meerdere langdurige vakanties door in Montigny au Percy. Het resultaat, zij spreekt vloeiend Frans en is nu de verbindende kracht tussen enerzijds de nazaten van de familie Deschoolmeester en anderzijds de nakomelingen van de familie Keirsmackers.

Zij zorgt ervoor dat wanneer hun Franse vrienden hier op bezoek komen, alles naar wens verloopt. Nu is het afwachten, want corona kent geen grenzen. Wees gerust beste lezers, hun meer dan tachtigjarige vriendschap zal ook deze wel overleven.

Met dank aan Maria en Gust Vettters en de familie Keirsmackers en Deschoolmeester (fr) voor alle info.

Miel Lens

Pastoor Verbeeck

de priester-dichter te Kessel

Jan Joseph Verbeeck, oud pastoor van Kessel, is geboren te Meerhout in 1843. Hij was de vierde zoon van de koster aldaar. Zijn broer Jules, die tien jaar ouder was, volgde zijn vader op als koster en organist zoals ook zijn grootvader dat indertijd deed. Jan was een goede student en tijdens zijn humaniora te Geel blonk hij uit in mathematica en natuurkunde maar vooral in talen en voordracht.

Op jonge leeftijd schreef hij al gedichten. Zijn buurman Vincent Jozef Dumoulin was een goed schrijver en dichter maar ook drukker en redacteur van de Gazet van Meerhout. Deze krant verhuisde later naar Herentals en heette vanaf dan "Het Kempenland". Vincent was zijn groot voorbeeld als dichter die wij meer kennen van de tekst van het lied: "Wat zijt gij schoon o Kempenland", op muziek gezet door Emiel Hullebroeck. Ze wisselden elkaar gedichten uit en sommige werden in verzamelde bundels uitgegeven.

Op 25 jarige leeftijd werd hij priester. Eerst onderpastoor te St-Lambertus, Heverlee, daarna in de St-Andries-

kerk te Antwerpen en later, op 30 april 1891 pastoor in de St-Lambertuskerk van Kessel. Hij bleef uit zijn Antwerpse periode de goede contacten onderhouden o.m. met de componisten Emile Wambach (later directeur Conservatorium Antwerpen) en Peter Benoit, die zelfs zijn brief besloot met "Uw onderdanige dienaar", en zijn handtekening.

Herdenking Boerenkrijg 1798 – 1898

Bij de honderdste verjaardag van de boerenkrijg zette hij een grootse viering op touw te Meerhout en maakte hij een heel scenario en een cantate, waarvoor hij tekst en muziek schreef. Die werd uitgevoerd door plaatselijke muziekgroepen en zijn muzikale vrienden, waaronder Gustaaf Verreydt, cellist, organist en muziekleraar uit Diest. Die kon met zijn, naar verluidt prachtige baritonstem, de mensen beroeren. Zijn zoon Arthur werd koster-organist te Kessel en huwde met het nichtje van de pastoor, dat toendertijd bij hem inwoonde op de pastorij.

"Er dient een woord bijzonderen lof gezegd aan den erw. heer Verbeeck, pastoor te Kessel, geboortig van Meerhout, die de feesten heeft op touw gezet en grootelijks tot hun welgelukken heeft bijgedragen." (K. Van Caeneghem: *Onze Boeren verheerlijkt*, 1903)

Ook in Kessel zorgde Jan Verbeeck voor het oprichten van het boerenkrijgkruis en een herdenking, die hier echter zonder grootse feestelijkheden plaatsgreep:

"Slechts te Kessel heeft E. H. pastoor Verbeeck, geboortig van Meerhout, waar hij veel tot de feestviering bijdroeg, op 15 Oogst 1898, na de hoogmis, zonder buitengewone plechtigheid, een kruis onthuld, dat hij, met eenige ingezetenen zijner parochie, zelf had bekostigd. Het verbeeldt eene arduinen rots met een kruis daaronder. De bronzen Christus hangt aan een ijzeren kruis, door den kunstsmit Lod. van Boekel, van Lier, gesmeed. 't Is een eiken tronc met takken en bladeren, als zinnebeeld der kloekheid van de helden uit den Boerenkrijg. Het heele gedenkteeken is ruim vier meters hoog." (K. Van Caeneghem: *Onze Boeren verheerlijkt*, 1903)

Monument Gesneuvelden 1914-1918
Boerenkrijg 1798

Foto Marc Verreydt 2022

Monument aan Molenhoek Kessel 1898
Houten windmolen op de achtergrond

De boerenkrijg, de franse revolutie en ook het bewind van Napoleon waren moeilijke tijden voor de familie Verbeeck. Een verre neef was brigandleider, een oudoom die prior was van de Bogaarden in Aarschot werd opgesloten in de Hallepoort te Brussel en zijn klooster werd verkocht. De broer van de grootvader van pastoor Jan Josephus Verbeeck, toen een jonge dokter, werd opgeëist door het leger van Napoleon. Hij overleefde de slag van Batsen, schreef nog verschillende brieven, tot nog toe bewaard, naar huis, maar overleed uiteindelijk later in Hamburg. De vader van pastoor Jan J. was nog patriot in 1830 bij de strijd om de onafhankelijkheid van België. Hij had graag deze honderdjarige viering verzorgd en was reeds bezig met de teksten voor te bereiden.

Citaat uit de Cantate:

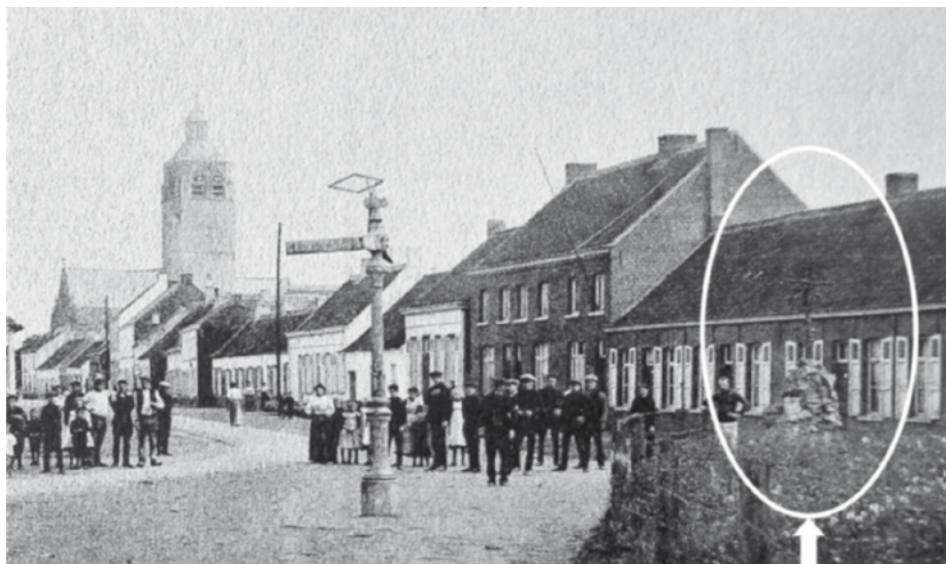
*Los is weer de slavenketen!
 Vrijheid blinkt weer in 't verschiet!
 Leed en strijd zijn weer vergeten!
 Vrij en blij klinkt weer ons lied!
 't Bloed dat hier zoo edelmoedig!
 Vloei'de Gode en Land ter eer!
 Roept den zegen overvloedig!
 Op de nageslachten neer!*

J. VERBEECK, Pastoor te Kessel

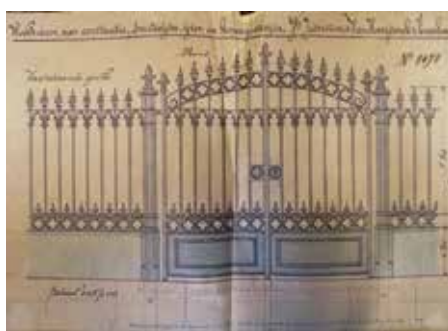
Grafsteen Pastoor Verbeeck Meerhout

Foto Emmanuel Verreydt

Molenhoek Kessel 1900

Monument Boerenkrijgskruis

Ontwerp pastoriepoort Kessel 1891

Jan Jozef Verbeeck was een idealistisch en zeer emotioneel man, zo blijkt uit zijn geschriften, heel belezen en goed op de hoogte van geschiedenis en cultuur. Dankzij zijn initiatief en inzet werden in Kessel heel wat werken uitgevoerd

waaronder het bouwen van het Patronaat, de verderzetting van de werkzaamheden aan het kerkinterieur, de pastorie alsook de pastoriepoort en het boerenkrijgskruis. De tweedracht tussen de ezels (pastoorsgezinden) en de robbers (onderpastoorsgezinden) deed de gevoelige man veel verdriet aan en hij besloot uiteindelijk in 1903 op rust te gaan. Hij keerde terug naar Meerhout waar hij stierf op 62 jarige leeftijd 24 mei 1905. De krant van toen schreef:

"Pastoor Verbeeck was een vredelievend man, met een minzaam voorkomen, steeds opgeruimd en met iedereen gespraa-zaam en vriendelijk"

"...onvermoeibaar als het erop aankwam godsdienstige of vaderlandse feesten op te luisteren."

"Een prachtig arduinen kruis gebeiteld door M. Lemmens van Herentals werd opgericht op het graf van de betreunden pastoor."

Vermelden wij hierbij dat het grafkruis voor de kerk van Meerhout staat naast dat van pastoor Carolus Josephus Mangelschots (+ 26 maart 1902), de pastoor van Meerhout – Gestel, die toen ook aan zijn zijde stond tijdens het inrichten van de boerenkrijgfeestelijkheden aldaar. De kruisen waren identiek, helaas, dat van onze kesselse pastoor ligt al lang gebroken tegen de grond...

Tekst Emmanuel Verreydt

Plechtige communie en vormsel in vroegere tijden.

Paus Pius X vervroegde in 1910 de eerste communie leeftijd van 12 naar 7 jaar. Op de leeftijd van 12 jaar was er nu geen belangrijk kerkelijk ritueel meer en werd de plechtige communie ingevoerd. Twaalf jaar was een belangrijke leeftijd, omdat veel jongens en ook meisjes, in de eerste helft van de 20ste eeuw rond hun twaalfde klaar waren met school en meestal gingen werken.

Bij de plechtige communie/vormsel belooft iemand zelf een volwaardig lid van de katholieke kerk te worden. Een herhaling van de belofte die peter en meter van de plechtige communicant al voor hem of haar hebben gedaan bij het doopsel. Daarom werd dit ritueel, net als het vormsel, ook wel de hernieuwing van de doopbeloften genoemd. Het vormsel werd namelijk tot 1971 alleen door een bisschop toegediend, wat meestal maar eens om de drie, vier of vijf jaar plaatsvond in de parochie.

In Nijlen werd er in de jaren vijftig van vorige eeuw om de drie gevormd. Wij Bevelaars moesten ook naar Nijlen. Te voet gingen we samen naar Nijlen nl: de plechtige communicanten van het jaar, het jaar voordien en degene welke het volgende jaar hun communie zouden doen.

Tijdens het vormsel stonden de vormpeter en vormmeter, meestal vooraanstaande personen uit de parochie, naast ons. Vanaf de jaren zeventig neemt het vormsel de plaats in van de plechtige communie. Andere geestelijke mogen dan ook het vormsel toedienen en zal het jaarlijks plaatsvinden.

Tijdens het vormsel stonden de vormpeter en vormmeter, meestal vooraanstaande personen uit de parochie, naast ons. Vanaf de jaren zeventig neemt het vormsel de plaats in van de plechtige communie. Andere geestelijke mogen dan ook het vormsel toedienen en zal het jaarlijks plaatsvinden.

Op 26 mei 1957 deed ik mijn
PLECHTIGE H. KOMMUNIE
 beloofde ik trouw aan mijn
HEILIG GELOOF
 en wijdde mij gans toe aan
MOEDER MARIA
 in de parochiekerk van
 de H. Gummarus
 te EMBLEM

De dag de schoonste van 'n leven
 Is etadelijk opgedaagd, o Heer!
 Gij hebt U gans aan mij gegeven
 Gij daalde in mijn hartje neer.
 O goef aan vader, goef aan moeder
 Gezondheid, heil, uw liefde, en vrede
 Dit vraag ik ook, mijn albehoeder,
 Voor gans onze familie mee.

Theo Windey

Drukk, G. E. J. Geboers - Lier

Twee jaar voor de plechtige communie begonnen de voorbereidingen reeds. Mijnheer pastoor kwam toen regelmatig op bezoek in de klas om catechismus les te geven. Op de vragen welke in de Mechelse catechismus stonden moesten we alle antwoorden kennen. Dit lukte meestal wel want iedereen mocht toch zijn plechtige communie doen. De zondag van de plechtige communie was een bijzondere dag. In Bevel verzamelden alle communicanten in de meisjesschool en gingen dan in processie, twee aan twee, naar de H. mis. De meisjes gekleed in het wit, de jongens in een deftig kostuum en iedereen had een missaal en paternoster bij. (Al of niet gekregen van peter of meter) In de namiddag werden ze dan in het lof verwacht, waar de toewijding aan Onze-Lieve-Vrouw gebeurde. Na de plechtigheden in de kerk was er een feest thuis. Peter en meter en familieleden waren uitgenodigd. Als geschenk brachten ze geld of iets in natura mee. In ruil kregen ze een gedachtenisprentje. Toen was de afbeelding op het prentje nog zeer vroom, de tekst op de achterzijde lag in dezelfde lijn.

De dag nadien was het voor de communicanten een vrije dag. De dag begon met een de dank mis, waarin iedereen weer aanwezig was. De meisjes niet meer in het wit gekleed,

maar met nieuwe (zondagse) kleren voor de 2de dag. Meestal was er die dag ook een uitstap gepland en gingen sommige ouders samen met de communicant bv. naar de Zoo, een pretpark, naar de zee. De volgende dag dan terug naar school en daar werden dan onderling ook nog prentjes geruild.

Ikzelf deed mijn plechtige communie op 6 mei 1956 te Bevel in de kerk van Onze Lieve Vrouw ten hemel opgenomen. Toen kregen we ook een oorkonde waarop stond dat we onze doopbeloften hadden hernieuwd en toegewijd waren aan Maria. Gevormd ben ik door Mgr.

Schoenmaeckers op 4 mei 1955 in de kerk van de H. Wilibrordus in Nijlen. Vormmeter was toen voor Bevel: Maria Van Regenmortel, vormpeter Louis Serneels.

Lena Peeters

Fotoclub FOLERMA 50

In september 1970 werd bij Miel Hens de oprichting van een fotoclub besproken : foto's leren maken wilden ze en beginnen zouden ze in 1971.

Stichters en eerste bestuur waren L. Cools (1ste voorzitter), R. Neujens (beroepsfotograaf), A. Hens, J. Merciny en P. Vervoort. Zij hadden al enige kennis van het ontwikkelen van negatieven en het afdrukken van foto's. Een volgende stap was het ontwikkelen van een zwart-wit filmrolletje. Daarvoor moest een doka geïnstalleerd worden.

In 1972 werden al clubwedstrijden gehouden voor dia's en voor zwart-wit foto's. Toen verscheen ook Focus nr. 1, waarin secretaris L. Van Tendeloo het nieuws van de club publiceerde. Er zouden er nog 27 volgen. In 1973 bezocht de club een indrukwekkende en inspirerende diashow (KODAK) : De Triomf der Kleuren (beelden in overvloeiing). Dat jaar werd op Pasen en paasmaandag de eerste ledententoonstelling gehouden tijdens de jaarmarkt. Die zou een jaarlijkse traditie worden. Toen ze later een vaste stek vonden in de Gildenzaal was er ook ruimte voor diavoorstellingen.

In maart 1974 stopte L. Cools als voorzitter wegens tijdsgebrek en suggereerde Frans Raets als zijn opvolger. Zo geschiedde. In 1975 aankoop van een daglichtscherm, 2 diaprojectoren en een elektronische overvloeier. In 1976 werden de reglementen gewijzigd : iedere deelnemer mocht vrij zijn onderwerp kiezen en de bespreking van de foto's zou door de leden zelf gebeuren i.p.v. een externe jury. De verlichting in de Gildenzaal werd door de leden zelf verbeterd. De volgende jaren groeide de werking en de kwaliteit van de foto's.

Aanvankelijk onder het motto : “Deelnemen is belangrijker dan Winnen” stuurden de leden hun foto’s naar wedstrijden en geleidelijk aan vielen we meer en meer in de prijzen : aanvaarding, diploma’s en zelfs medailles werden hun deel. Frans Raets en Ludo Van Tendeloo behaalden zelfs een AFIAP. Later zouden o.a. E. Van den Bulcke en J. Thijs uitgroeien tot vedetten.

Etienne volgde in 1984 Frans Raets op als voorzitter en zou dat 30 jaar blijven. (+2013)

Ook materieel groeide Folerma : eigen tentoonstellingsborden knutselden de handige bestuursleden zelf in mekaar in het werkhuis van Marcel Moons, een fotostudio kochten ze aan. Zo raakten de vergader- en projectiezaal ingericht zoals het hoorde.

Na enkele omzwervingen kreeg de club haar huidige lokaal in de bijgebouwen van het Gesticht terug. Vanaf toen werd alles zoals vroeger : de groep telde tussen de 17 en de 20 leden, de vergaderingen gingen normaal door en de goede sfeer was terug.

Eind jaren 90 kwam het digitale systeem op. R. Van Oudenrode kwam als eerste met digitale foto’s. Het duurde wel even voor het digitale tijdperk echt doorbrak : aanvankelijk waren de zwart-witters wat teleurgesteld over de kwaliteit en het bracht zware kosten mee : een computer, een printer, een digitaal fototoestel,...

Folerma floreerde verder : Jeannine en Etienne vulden hun erelijst verder aan en Herman Bellens was de meester van de beamer en verzorgde de zaal projecties. De jaarlijkse tentoonstellingen in de Gildenzaal waren telkens een zware karwei, maar de reacties van het publiek maakten dat werk licht.

Tot voorzitter Van den Bulcke overleed : de raadsman en de bezieler van de club. Secretaris Jef Bockx werd zijn opvolger.

De viering 50 jaar Folerma werd uitgesteld o.i.v. corona, maar op 25, 26 en 27 maart 2022 hield Folerma 71 zijn jaarlijkse fotosalon in de Gildenzaal.

Tekst F. Raets - Samenvatting R. Claes.

De Kapel met 100 erfgenamen

Op een zonnige dag had ik met Gommaar afgesproken om de kapel in de Rector De Ramstraat te bezichtigen. Toen Gommaar, zoon van Irma Van Calster (zie De Poemp nr. 106) met de ±100-jarige sleutel, die zowat 20 cm lang is, de deur opendeed, verscheen een mooi juweeltje. De zonnestralen die door het kleine venster op Maria schenen. O, zo schoon!

De kapel is aangeduid als bouwkundig erfgoed "steenkapel O.-L.-Vrouw Onbevleete Ontvangenis" sinds 29 maart 2019.

Het is duidelijk dat deze kapel zeer dringend een opknapbeurt nodig heeft. Pastoor Sonnemans heeft het dak ongeveer 20 jaar geleden nog laten vernieuwen. Dit juweeltje mag nooit vergaan, dit hoort bij onze Nijlense cultuur.

Deze rechthoekige 19de-eeuwse steenkapel met driezijdige sluiting, onder overkragend zadeldak (nok parallel aan de straat), staat op het kadaster van 1886 vermeld; "Baksteenbouw gemarkeerd

door leisteentjes, betralied spitboogvenstertje en getoogde boogdeur. Bepoetst en beschilderd tongewelf." Ze is waarschijnlijk gebouwd door de familie De Ram, toen eigenaar van de Tiboerschrans.

De familie Wyns-Van Calster had 8 kinderen, 2 meisjes en 6 jongens. 4 jongens bleven thuis wonen. Later zorgden ze voor hun moeder. Vader Marcel Wyns was de zoon van een houtenmallenmaker. Het ouderlijk huis was in de Kerkstraat te

Itegem. Later kwamen Marcel en Irma in de Rec-
tor De Ramstraat 47 te Nijlen wonen. Hij was dia-
mantslijper in de achterliggende werkplaats.

Irma Van Calster was bevriend met de gelovige
Colette Boer. Haar officiële naam was Wesemael
Maria Coleta, geboren te Nijlen op 20 april 1880
en overleden in 1955. Zij woonde in de Nonnen-
straat 37. Colette was een alleenstaande welgestel-
de dochter van Petrus Franciscus Wesemael (° 10
december 1825 + 16 mei 1884) en van Maria Eli-
sabeth Van Dessel (° 9 september 1835 te Viersel +
23 november 1903).

Colette heeft deze kapel bij haar overlijden aan 100
mensen geschonken. Dit deed ze met de bedoeling
dat de kapel nooit zou kunnen verkocht en afge-
broken worden. Een Nijlenaar heeft 15 jaar ge-
leden dit stuk willen kopen, maar aangezien er 100
mensen bij betrokken waren, heeft hij de zoektocht
opgegeven.

Irma, een gelovige vrouw, mocht van Colette deze
mooie steenkapel, ingeplant op een omhaagd perk
onderhouden. Haar zonen speelden er vaak, maar
moesten ook meehelpen om het te onderhouden.
Zij kregen van Colette wat nodig was, o.a. potten,
bloemen, verf en alles om het mooi te maken.

De Nijlense vrouwen maakten tegen mei papieren
bloemen en andere versieringen aan een grote ron-
de tafel. Hier kwam op 1 mei telkens zeer veel volk
op af. Maar niet alleen in mei. Ook op andere da-

*De sleutel is 20 cm lang en
wel 100 jaar oud*

Bernadetje

*Het onbevleete Heilig Hart van
Maria.*

gen kwamen de Nijlenaars
daar bidden en bijpraten.

Na de dood van Marcel
en Irma heeft hun zoon André het onderhoud op
zich genomen. Maar hij is 13 jaar ziek geweest. De
laatste jaren kon hij de kapel nog moeilijk alleen
onderhouden. In februari 2021 overleed hij.

Spijtig dat de dakkapel waterlekken vertoont.
Daardoor staat het bepleisterde altaar op instorten.

Gommaar probeert op zijn beurt zoveel als hij kan
de kapel en de directe omgeving te verzorgen.

Dit is één van de mooiste kapellen in Nijlen.

Priscilla Buermans

Meisjesschool te Kessel-dorp

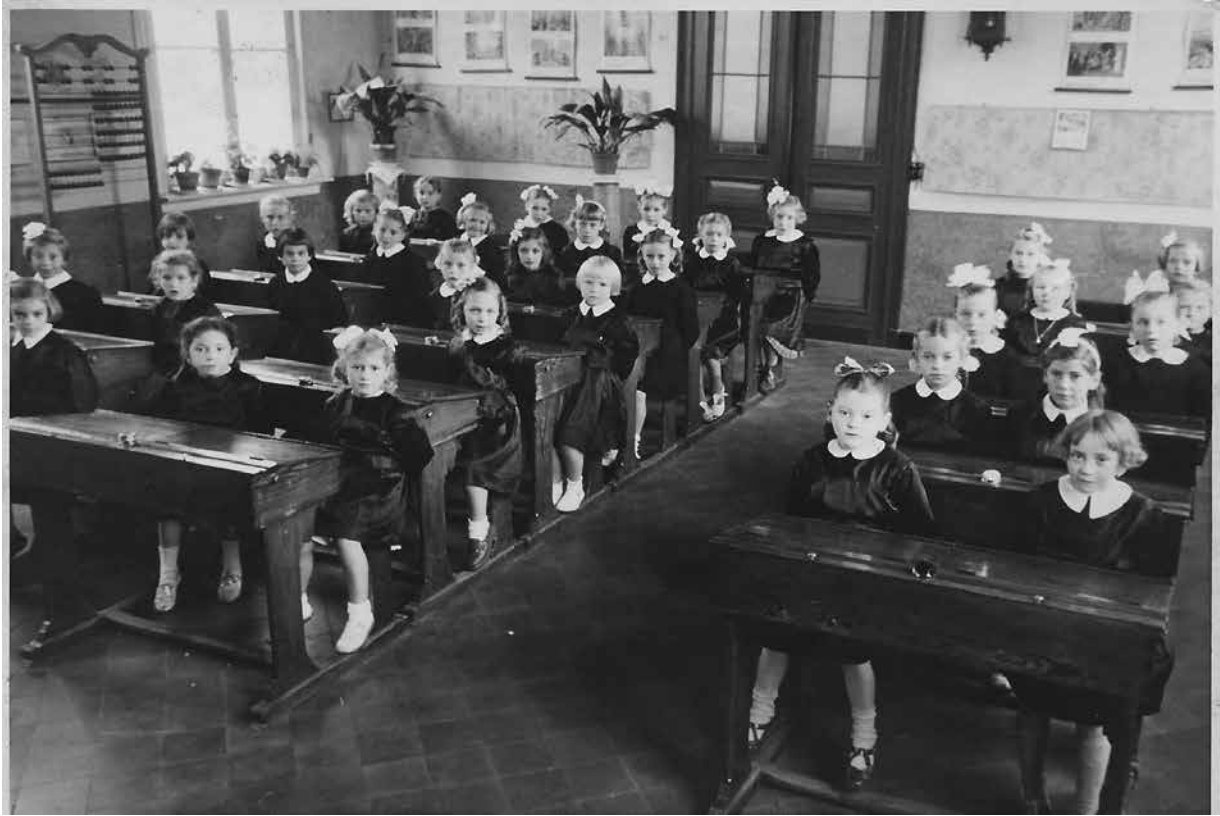

foto Lia Vervoort

2de leerjaar 1947 / 1953 / 1954

Meisjes die aan de rechtse banken zitten, per 2, (van voor naar achter)

- 1- Lissette Storms - Maria Van Gorp
- 2- Imelda Van Ganzen - Ria Verelst
- 3- Simonne Nicolay - Luciene Nicolay
- 4- Ria Vingerhoets - Maria Van Den Wyngaert
- 5- Helga Doms - Julia Janssens

De banken per 3

- 1- Cecille Bosmans - Jose Keersmakers - Maria Veters
- 2- Magda Boeckstaens - Rosette Boeckx - Rita Sels
- 3- Anny Coesemans - Lucy Van Look - Wieza Gommers
- 4- Julienne Faes - Jose Keersmaekers - Rose-marie Verreydt - Ria Van Brandt
- 5- Dora Langmans - Heide Marie Doms - Lea Hellemans - Lia Vervoort
- 6- Ria De Haes - Hilda Dillen - Lea Dom - Roza Dhaenens

De Poemp; meer dan 40 jaar leesplezier

Vanaf 1981 hebben de schrijvers van De Poemp de nostalgie van vervlogen tijden beschreven in meer dan 100 uitgaven en ongeveer 500 artikels. Het is het resultaat van vele uren opzoekwerk en schrijfwerk, opgefleurd door de mooie tekeningen van Marc Verreydt.

We hopen dat u er van genoten heeft, en dat de nummers nog lang gelezen worden door de komende generaties.

De Albertkanaalstraat 100 jaar geleden

De Poemp gedenkt genegen

*Onze heemkring gedenkt genegen
de trouwe lezers van wie we
afscheid moesten nemen. Wij
zouden het daarom waarderen,
mochten wij van de nabestaanden
een overlijdensbericht en/of
gedachtenisprentje ontvangen op het
adres:*

*De Poemp
Zandvekenvelden 12A - 2560 Nijlen
Telefoon 03.481.85.70*

Rob Verlinden, echtgenoot van Maria Hermans, was een trouwe poemp lezer.
Rob overleed na een langdurige ziekte, thuis in het bijzijn van zijn familie, op 20 april 2022.
Hij werd net geen 79 jaar.

Maria De Winter (Zuster Dominica). In Poemp 99, bij de foto van de kleuters uit Bevel, schooljaar 1927 -1928 getuigden toen nog 3 overlevenden.

Maria De Winter was één van hen. Zuster Dominica werd in Bevel geboren op 29 maart 1923 en overleed in Turnhout op 11 april 2022, enkele dagen na haar 99ste verjaardag.

Mensen aan De Poemp

Ludo Van Gestel
erelid

Priscilla Buermans, 03.411.11.36

Walter Caethoven, 03.481.85.70

Hendrik Claes, 03.481.82.58

Frans Lens, 03.480.04.81

Lena Peeters, 03.481.73.99

Jos Thys, 03.411.21.98

Pol Van Camp, 03.481.74.38

Marc Verreydt, 03.480.73.16

Werkten mee aan dit nummer :

Redactie : Priscilla Buermans, Walter Caethoven, Rik Claes, Frans Lens, Lena Peeters, Jos Thys, Pol Van Camp, Marc Verreydt

Fotografie en hoofdredactie : Walter Caethoven

Tekeningen : Dirk Liekens, Marc Verreydt

Grafische vormgeving en zetwerk : Walter Caethoven

Eindredactie : Rik Claes

Je kan onze “Poemp” ook op het internet vinden.
We beschikken over een eigen, volwaardige webstek.
Het adres is: www.depoemp.be .
En natuurlijk hebben wij ook een e-postadres: post@depoemp.be

Uitgegeven met de steun van
Kempens Karakter en de Vlaamse Overheid.

© 2022 - Heemkring Davidsfonds Nijlen

Oude nummers bestellen :
Neem contact op met bovenvermelde
telefoonnummers.

DE POEMP □ DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT
HEEMKRING DAVIDSFONDS NIJLEN □ 25-STE REEKS
□ NR. 108 □ VOORJAAR 2022 □ V. U. : WALTER
CAETHOVEN - ZANDVEKENVELDEN 12A - 2560 NIJLEN